RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

U I T S P R A A K Nr. 2005/074 Br

i n d e k l a c h t nr. 2005.0176 (005.05)

ingediend door:

hierna te noemen ‘klager’,

tegen:

hierna te noemen ‘verzekeraar’.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Klager heeft in 1973 bij verzekeraar een inboedelverzekering gesloten.
Op 22 maart 2003 heeft er een inbraak plaatsgevonden op het woonadres van de zoon van klager. De zoon van klager heeft de schade aangemeld op zijn inboedelverzekering bij verzekeraar. Op 12 juli 2003 heeft klager, ter zake de bij die inbraak ontvreemde zaken die hem in eigendom zouden toebehoren, uit hoofde van zijn eigen inboedelverzekering bij verzekeraar een schadeclaim ingediend.

Verzekeraar heeft een schadeonderzoeksbureau ingeschakeld.

Bij brief van 13 januari 2004 heeft verzekeraar aan klager medegedeeld niet tot uitkering van de schade te zullen overgaan. Bij brief van 20 januari 2004 heeft verzekeraar vervolgens aan klager medegedeeld alle schadeverzekeringen van klager bij verzekeraar te beëindigen en de persoonsgegevens van klager in het Systeem Vertrouwelijke Mededelingen van de Stichting Centraal Informatie Systeem (CIS) te zullen doen opnemen.

Verzekeraar heeft de schade-afwijzing gebaseerd op de volgende gronden: (1) dat klager op onderdelen tegenstrijdig en onwaarachtig heeft verklaard waardoor verzekeraar een beroep toekomt op het bepaalde in artikel 8 in combinatie met artikel 18 van de toepasselijke verzekeringsvoorwaarden; (2) dat in het onderhavige geval niet kan worden gesproken van een gedekte gebeurtenis in de zin van de polis omdat van tijdelijke plaatsing van de goederen op een ander adres geen sprake was. Tijdens het onderzoek is immers door klager gesteld dat het in de bedoeling lag dat hij ook op het adres van zijn zoon zou gaan wonen omdat zijn huis op korte termijn zou worden afgebroken. In dat kader zouden de goederen zijn overgebracht; (3) dat niet alle gestolen zaken als inboedel kunnen worden aangemerkt, omdat tijdens het onderzoek is gebleken dat het door de zoon van klager bewoonde pand niet uitsluitend diende tot particulier gebruik. Zowel klager als zijn zoon bevestigden dat sprake was van opslag van bedrijfsgoederen. In dat geval is niet artikel 3.2a, maar artikel 3.2b van de verzekeringsvoorwaarden van toepassing. Uit laatstgenoemd artikel volgt dat schade ten gevolge van diefstal uitsluitend gedekt is, mits voorafgegaan en mogelijk gemaakt door (in)braak. Hiervan was volgens verzekeraar geen sprake;

(4) dat niet is komen vast te staan aan wie de als vermist opgegeven zaken in werkelijkheid toebehoren en of alle als vermist opgegeven zaken behoorden tot de particuliere huishouding van klager. Verzekeraar heeft daarom de schade, respectievelijk de omvang van de door klager veronderstelde schade betwist.

De klacht

Verzekeraar heeft ten onrechte geweigerd tot schade-uitkering over te gaan, alle schadeverzekeringen van klager bij verzekeraar opgezegd en van de opzegging melding gedaan bij het CIS.

De vier gronden waarop verzekeraar de schade-afwijzing baseert zijn onjuist.

Ad 1: De zoon van klager heeft op 27 mei 2003 ten overstaan van een medewerker van het schadeonderzoeksbureau verklaard dat een groot aantal van de gestolen goederen in eigendom aan klager toebehoren en dat de inboedelverzekering voor het schadeadres eigenlijk op naam van klager gesteld had moeten worden. Vanaf pagina 8 tot en met 15 van het schadeonderzoeksrapport wordt per specifiek gestolen voorwerp aangegeven of de eigendom bij klager of zijn zoon rust. Deze op 27 mei 2003 gedateerde verklaring werd gevolgd door de op 28 mei 2003 gedateerde brief van klager waarin hetzelfde standpunt ten aanzien van de eigendom van de goederen werd verwoord. De stelling dat er ten aanzien van de eigendom van de goederen tegenstrijdig is verklaard, wordt dus niet door feiten gestaafd, maar juist door beide verklaringen weerlegd.

Ad 2: Bij het aangaan van de verzekering heeft klager de in dienst van verzekeraar staande adviseur medegedeeld dat het in zijn bedoeling lag naar het schadeadres te verhuizen. De verzekeringsadviseur deelde hem toen mede dat de goederen ondanks de verplaatsing onder de dekking van de inboedelverzekering zouden vallen. Het was de bedoeling van klager om ook de goederen die definitief naar het schadeadres waren verplaatst, onder de dekking van zijn eigen inboedelverzekering te laten vallen.

Ad 3: Zowel klager als zijn zoon hebben verklaard dat er geen bedrijfsactiviteiten vanuit het schadeadres door klager werden verricht en dat de op de zolder staande spullen het restant van de bedrijfsvoorraad vormden. Er was sprake van privé gebruik zodat het bepaalde in artikel 3.2a van de verzekeringsvoorwaarden van toepassing is. Bovendien was er wel sprake van braak, daar de beugel die voor het openstaande raam was geplaatst door de inbreker(s) werd verbogen.

Ad 4: De door klager opgegeven schade heeft hij daadwerkelijk geleden.

Het standpunt van verzekeraar

Sinds de ingangsdatum van die verzekering heeft klager - vooral in de jaren negentig - een schadeverleden opgebouwd, dat beduidend afwijkt van wat gemiddeld gebruikelijk is.

Over de schadeweigering, de opzegging en de melding aan het CIS heeft een uitvoerige correspondentie met klager plaatsgevonden. Verzekeraar heeft hierin evenwel geen aanleiding gezien zijn standpunt te herzien.

Op 16 maart 2004 heeft klager aangifte gedaan bij de politie in zijn woonplaats tegen het schadeonderzoeksbureau ter zake valsheid in geschrifte omdat hij de aan het schadeonderzoeksbureau verstrekte machtiging tot het instellen van een onderzoek niet ondertekend zou hebben. Uit forensisch schriftonderzoek is evenwel gebleken dat er geen steekhoudende reden is om aan de echtheid van de te onderzoeken handtekening te twijfelen en is geoordeeld dat er zwaarwegende argumenten zijn voor de uitspraak dat het te onderzoeken

handschrift is geproduceerd door de schrijver van het vergelijkingsmateriaal. Op basis hiervan is het standpunt verdedigbaar dat klager een onjuiste voorstelling van zaken heeft gegeven door te beweren dat hij destijds zou hebben geweigerd om de machtiging te ondertekenen. Hieruit volgt bovendien dat er sprake is van een valse aangifte bij de politie door klager.

Verzekeraar volgt klager niet in zijn stelling dat de zoon van klager zou hebben verklaard dat een groot aantal van de gestolen goederen in eigendom aan zijn vader toebehoren. Tijdens een gesprek op 27 mei 2003 met de schade-onderzoeker heeft de zoon van klager bevestigd dat alle goederen die bij de inbraak waren ontvreemd, vermeld waren op de goederenlijst die deel uitmaakte van het proces-verbaal van aangifte en voorts dat al deze goederen hem geheel in eigendom toebehoren. Van het gesprek met de zoon van klager werd een schriftelijke verklaring opgesteld, die vervolgens door de zoon van klager voor akkoord werd ondertekend. Hiermee bevestigde de zoon van klager zijn opgave, zoals opgenomen in het proces-verbaal van aangifte van 22 maart 2003.

De stelling van klager dat de inboedelverzekering ten behoeve van het schadeadres eigenlijk op naam van klager had moeten worden gesteld, is gebaseerd op een onjuist uitgangspunt en doet overigens aan de kern van de zaak niet af. Er was immers sprake van een verzekeringsovereenkomst op naam van de zoon van klager ten behoeve van de inboedel, aanwezig op het volgens opgaaf door hem bewoonde risicoadres. Ook de bewering, dat uit de pagina's 8 tot en met 15 van het door de schadeonderzoeker opgestelde rapport zou blijken welke goederen in eigendom zouden toebehoren aan klager respectievelijk diens zoon, is onjuist. De zoon van klager heeft tijdens het onderhoud met de medewerker van het schadeonderzoeksbureau zijn aanvankelijke opgave aan de politie bevestigd, namelijk dat alle ontvreemde zaken hem in eigendom toebehoren.

De op 27 mei 2003 opgestelde verklaring van de zoon van klager is - met betrekking tot het eigendomsaspect van de vermiste goederen - niet gelijk aan de brief van klager van 28 mei 2003. Met de aankoopbewijzen ter zake de televisie en home cinemaset/dvd-speler staat niet vast dat klager deze heeft aangeschaft. De prijsopgave die klager in zijn brief van 28 mei 2003 heeft gedaan, strookt ook niet met de aanschafprijs. Bovendien heeft klager ter zake van een aantal schadecomponenten hogere bedragen opgegeven dan zijn zoon.

Verzekeraar heeft geen enkele reden om aan te nemen dat de door de verzekeringsadviseur afgelegde verklaring, inhoudende dat hij niet wist dat het klagers bedoeling was naar het schadeadres te verhuizen, niet conform de werkelijkheid is.

Klager heeft aantoonbaar medewerking verleend aan het sluiten van verzekeringen op basis van dwaling en bedrog, al dan niet in nauwe samenwerking met zijn zoon. Het voorbeeld van de woonhuisverzekering staat niet op zich; ook in het geval van een autoverzekering is er een bijzondere constructie bedacht om een voertuig te verzekeren op naam van een persoon die niet als eigenaar en kentekenhouder te boek stond.

De opslag van bedrijfsgoederen doet vermoeden dat er van bedrijfsactiviteiten op het schadeadres sprake was. Van een verbogen raambeugel is niets gebleken. Het schadeformulier van de zoon van klager vermeldt daarover niets. En uit het proces-verbaal van aangifte blijkt evenmin dat er schade aan het woonhuis is veroorzaakt. Wel is in de modus operandi-omschrijving opgenomen dat de dader de woning via een openstaand kantelraam is binnengeklommen. Later beweerde de zoon van klager dat een raambeugel zou zijn verbogen.

Hoewel de zoon van klager heeft toegezegd deze beugel aan het schadeonderzoeksbureau over te dragen, is dit nooit gebeurd.

Het commentaar van klager

Naar aanleiding van het verweer van verzekeraar heeft klager zijn klacht gehandhaafd en nog nader toegelicht. Klager heeft nog aangevoerd dat hij bij de schadeopgave is uitgegaan van de normale waarde van de gestolen zaken in plaats van de aanschafprijs. Voorts heeft klager aangevoerd dat de door de verzekeringsadviseur afgelegde verklaring onjuist is en dat de verbogen raambeugel door klager aan het expertisebureau is overhandigd.

Het oordeel van de Raad

1. De Raad stelt voorop dat hij geen voor partijen bindende uitspraak kan doen omtrent feiten waarover zij van mening verschillen en doorslaggevend bewijs ontbreekt. Een dergelijke uitspraak is aan de rechter voorbehouden. Wel kan de Raad beoordelen of het door verzekeraar ingenomen standpunt verdedigbaar is.
2. De Raad constateert dat tegenstrijdige verklaringen zijn afgelegd ter zake de eigendom van de gestolen zaken, zodat niet is komen vast te staan aan wie de gestolen zaken toebehoren. Voorts is niet komen vast te staan dat de zaken behoorden tot de particuliere huishouding van klager en dat sprake was van tijdelijke plaatsing van de goederen van klager op het schadeadres. Ook is niet komen vast te staan of sprake was van braak of niet.
3. Verzekeraar heeft dan ook in redelijkheid het standpunt kunnen innemen dat hij niet gehouden was om tot schade-uitkering over te gaan. Voorts is de Raad van oordeel dat verzekeraar heeft kunnen besluiten de schadeverzekeringen van klager te beëindigen, temeer nu klager reeds een aanzienlijk schadeverleden had. Ervan uitgaande dat de melding bij het CIS op basis van dat schadeverleden is geschied, is de Raad van oordeel dat verzekeraar deze opzegging op die grond kon doen opnemen in het CIS.

De beslissing

De Raad verklaart de klacht ongegrond.

Aldus is beslist op 17 oktober 2005 door mr. E.M. Wesseling-van Gent, voorzitter, mr. J.G.C. Kamphuisen, mr. E.J. Numann, mr. F.R. Salomons en dr. mr. R.E.C.M. Niessen, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van mr. J.J. Guijt, secretaris.

De voorzitter:

(mr. E.M. Wesseling-van Gent)

De secretaris:

(mr. J.J. Guijt)